

II.

Млъкни ти, славей гласовити.

— Млъкни ти славей гласовити,
 Не пѣй ми пѣсни чудни вечъ:
 Какъ мога тебе азъ да любя?
 Лѣтувашъ много ти далечъ.

Далечъ лѣтувашъ, мило пиле,
 Ощ'по-далечъ зимувашъ ти;
 Млъкни вечъ, мило, не буди ме,
 Огъ бѣлъ триндафилъ отлети!

При лястовички си лѣтувай
 В'далечни нѣйде тамъ страни,
 При тѣхъ съсъ пѣсни ти зимувай
 И чакай пролѣтнитѣ дни...

— Девойче мило, тѣй безъ жалость
 Недей ме пжди младъ, зеленъ:
 Вечъ цѣло лѣто ще лѣтувамъ
 На твой триндафилъ бѣлъ, червенъ.

Та сутринъ рано ще ти пѣя,
 Кога отъ сънь се будишъ ти,
 И вечеръ азъ ще те приспивамъ
 Въвъ чудни, сладостни мечти.

А зиме вечъ ще ти зимувамъ
 На бѣло гърло подъ герданъ,
 И цѣли нощи ние двама
 За май ще пѣемъ бѣлъ, засмянъ...

